

Johann Nicolaus Quistorp

Programma. Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Nicolaus Quistorpius, S.S. Theol. Doct. P.P. & Past. Nicol. ... Johannis Friderici Steinhagen/ Sonnenburgo-Marchici, Philosophiae, atq[ue] SS. Theologiae Studiosi Funus Solenniter Indicit, & ad eundem Eiusdem exequias Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos ... Invitat : [P.P. Sub Sigillo Rectoratus 2. Aprilis A. M.DCXCIV.]

Rostochii: Weplingius, [1694]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774671874>

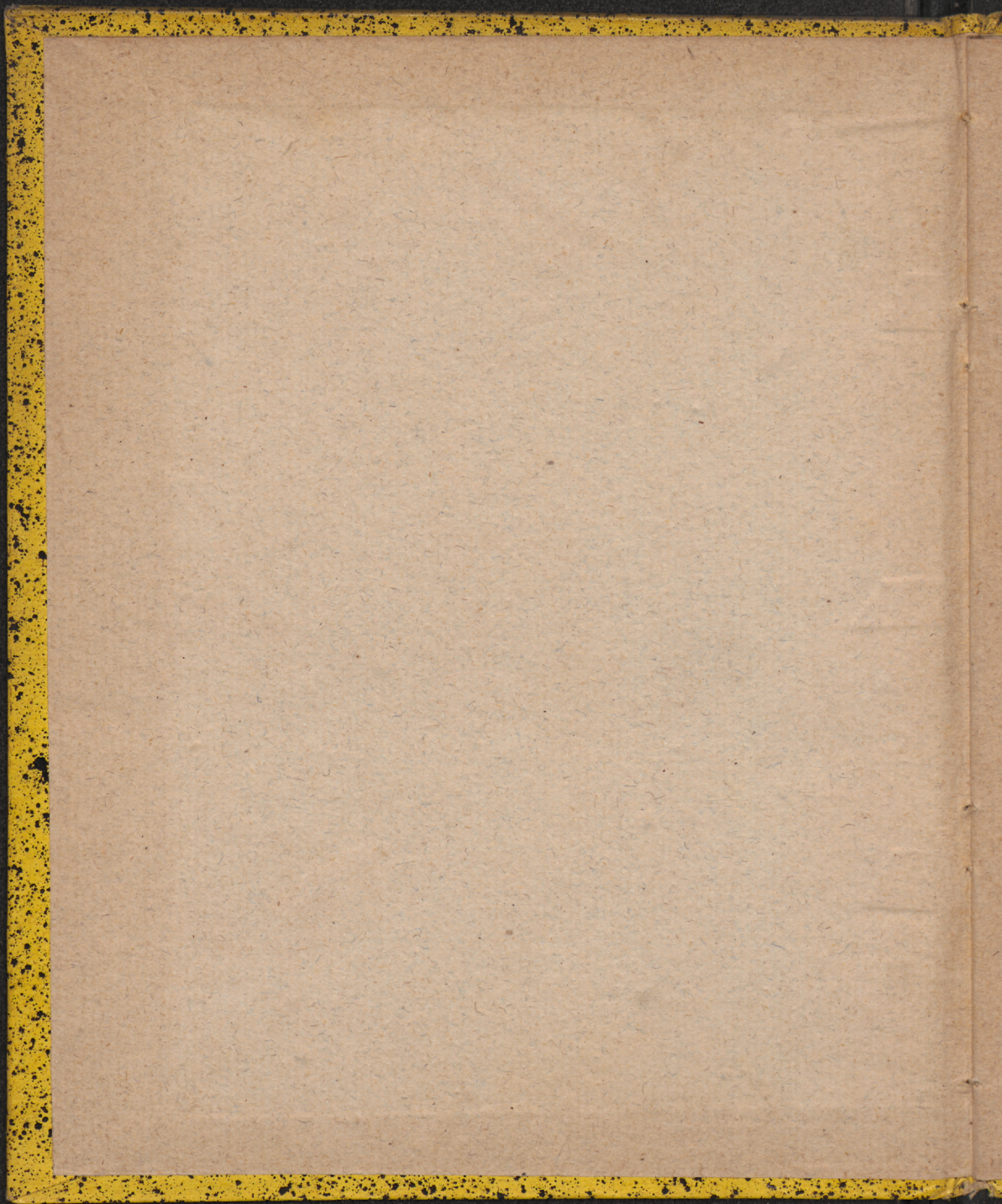
Druck Freier Zugang

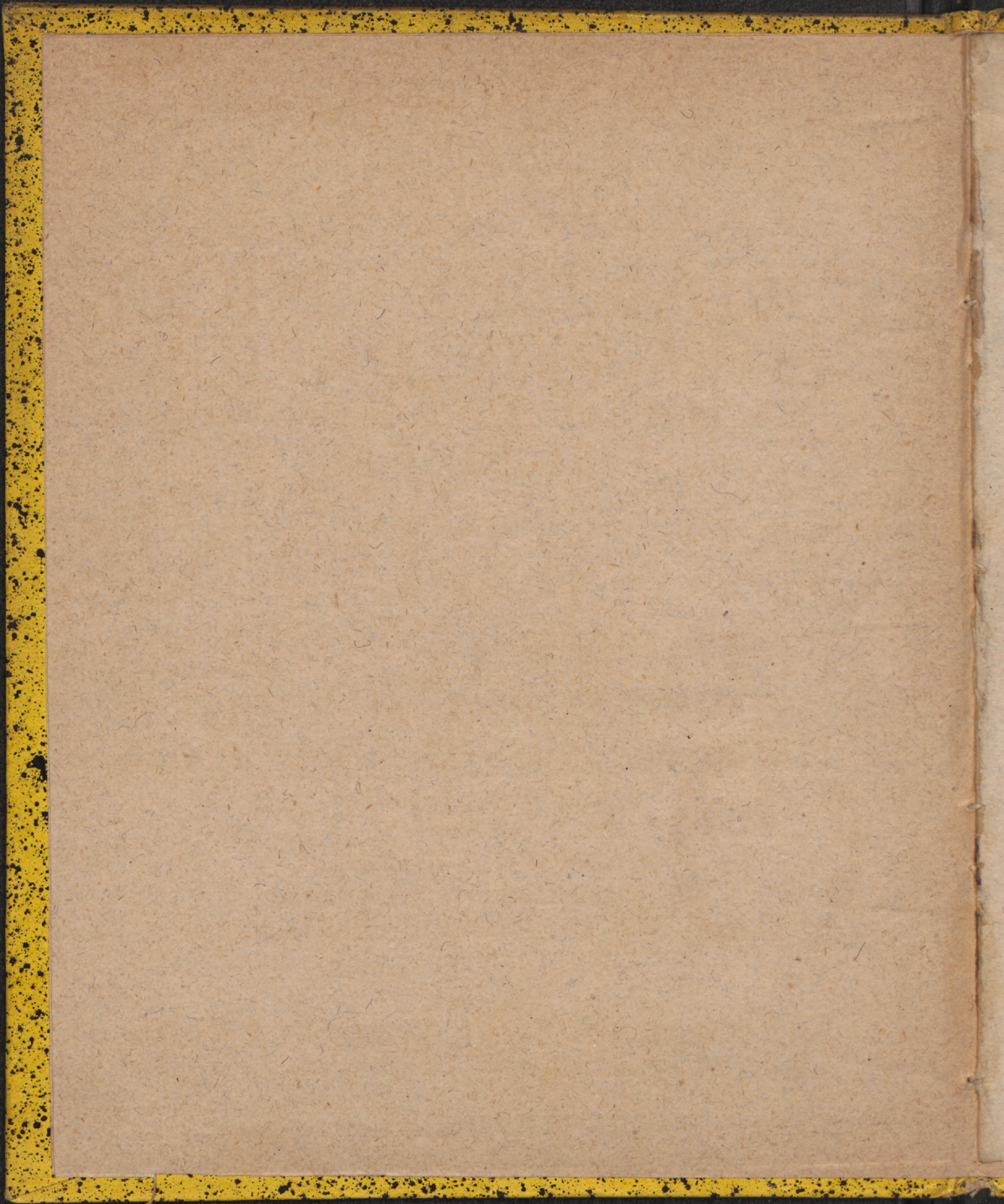

Quistorp, J. N.

in J. F. Steinhagen.

Rostock 1694.

PROGRAMMA.

QVO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES NICO-
LAUS QVISTORPIUS,

S. S. Theol. Doct. P. P. & Past. Nicol.

VIRI-JUVENIS

PRÆSTANTISSIMI AC CLARE DOCTI

DN. JOHANNIS

FRIDERICI *Steinhageni*

SONNENBURGO - MARCHICI,

Philosophiæ, atq; SS. Theologiæ Studiosi

FUNUS

Solemniter Indicit,

& ad eundem Ejusdem exeqvias

Quibus Omnium Ordinum Cives Academicos

officiose, & peramanter

Invitat.

—•••••
Rostochii Typis JOH. WEPPLINGII, Univerf. Typogr.

PROGRANMA
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCKENSIS
JOHANNES NICO
LAUS OVESTORPIS
AUGUSTINUS.

OMnia quæ videntur quasi pere-
undo humanis Oculis subtrahi,
salva & integra sunt omnipotentia
DEI.

Mortalem mori adeo

familiare, quotidianum, ac commune est, ut hominum obitus citra procerium commemorare conveniat. Ac ne juvenum quidem mortes admirabile quidpiam, aut insolitum continent, quandoquidem anno exacto, rationes cum Libitinâ putanti, plures ineunte, crescente, vigente, quam grandi & decrepitâ ætate vivendi finem fecisse, nunquam non apprehendentur. Quæcunque in rerum naturâ, à Naturâ & non ab arte producta extant *naturalia* corpora, quatuor quasi gradibus perfectionis differre scimus; ita ut alia tantum sint, alia sint & vivant, alia sint vivant & sentiant, alia sint, vivant, sentiant & intelligant, ut primum genus compleant Cælum, astra, meteora, Elementa, & in terræ visceribus nata inanima mineralia, Metalla, gemmæ; secundæ classis sint, vegetantis animæ beneficio florentes plantæ, frutices, arbores; in tertio ordine collocentur bruta quævis animalia; adeoque quarta & summa perfectio sit hominis, quem ideo admirandum, & Venerandum animal, parvum mundum, totius mundi epitomen, Universi Exemplar, & omnium rerum mensuram veteres dixerunt Philosophi. Idem quam brevis & fugacis ævi, quam vicinum semper interitui sit humanum genus, indigitare voluerunt, & ad oculum, quod dicitur demonstrare. Cum vel ipsum hominem, vel hominis vitam, Bullis compararunt, *non illis, quas à plebe distincti Romani Patritii* in pectore gestabant aureas. De quibus

quibus *Rosinus* Antiquit: Roman. Lib. V, Cap. XXXII.
de Togâ, & eius multiplici differentia ex *Macrobio* li-
bro *Saturnaliorum* primo c. VI. indicat: *Tarquinium*
Demarati exulis Corinthii filium, *Priscum*, quum de
Sabinis Triumphum ageret, filium suum, annos qua-
tuordecim natum, quod hostem in eò bello manu per-
cussisset, & pro concione laudasse, & bullâ aureâ,
prætextâque donasse, eumque adhuc puerum ultra
annos fortem præmiis virilitatis & honoris insigni-
visse. Inde deductum morem, ut *prætexta*, & *bullâ*
in ulum puerorum nobilium usurparentur, ad omen,
& vota conciliandæ virtutis ei similis, cui primis in
annis munera ista cessissent. Subjicit laudatus *Rosi-
nus*, & alias aliorum sententias, videlicet *Tarquinium*
Priscum, cum ingenuorum puerorum cultum inter
præcipua duceret, instituisse, ut Patricii bullâ aureâ
cum togâ, cui purpura prætextitur, uterentur, illi sci-
licet, quorum Patres Curulem gessissent Magistratum.
Aut quod rerum antiquarum peritissimi tradunt, *Ro-
mulum* cum ad consolandum raptas spondidisset, se
ejus infanti, quæ prima sibi Civem Romanum esset
enixa, illustre munus daturum. *Hostium Hostilium*
Herilyiæ filium, quod ea prima ex omnibus Sabinis
mulieribus raptis partum edidisset, bullâ aureâ ac
prætexta insignibus honorasse: Dictam bullam ex-
actâ pueritiâ solenni festo Laribus suspendebant. Ad
quorum similitudinem olim Patres nostri corculum
suis appenderunt infantulis, vel in indicium, alieno
quod corde & consilio indigeant, vel in votum, ut
cordati evadant. Sed illis *Luciani*, quarum aliæ simul
atque natæ sunt protinus in auras redeunt, & eva-
nescunt, aliæ paulo diutius durant, antequam fati-
scent

scant & crepent, omnes brevi expirant tempore, exiguus intervallis ad spumantis aquæ agitationem sibi invicem succedentes, unde illud Diogenis percrebuit in eos, qui ex Olympicis reportatâ corona jactantiori lascivirent gaudio *bullas nactos esse*, & quod in proverbium abiit *πομφόλυξ ὁ ἄνθρωπος*. Homo Bulla. Cum floribus æquivararunt, unde Poeta quidam nescio quis: *Conquerimur natura Parens quod gratia florum*

*Tam brevis, ut cum se vix stitit, intereat,
Quam longa una dies, ætas tam longa rosarum.*

Et pubescentes prona senectâ premit.

*Quam modo nascentem rutilus conspexit Eous,
Hanc rediens serô vespere cernit anum.*

Cum caducis arborum foliis, quæ cum pronos mutantur in annos, modò citius, modo tardius uno atque altero mente collabuntur Univerfa, unde Homeri illud simile, quò Pyrrhonem Academicum peculiariter delectatum scribit Diogenes Laertius.

*Ὅμηρος Φύλλων γενεὴν πῆν ἢ καὶ ἀνθρώπων,
Φύλλα τὰ μὲν ἄνεμος χαμάδις χεῖε ἀλλὰ δέθ' ὕλη
Τηλεθόωσι φύε, ἔαρ δ' Ἰππύγιεταί ὄρη.*

Cum volubili Rotæ, Lucernæ vento expositæ, itemque umbræ fumo, & somnio umbræ.

*Rota sicut curulis
Properat volucris ætas
Tennis jacebimusque
Cinis ossibus solutis*

Solvimur ut nebula surgens ut in aëra fumus.

Et nostri fugiunt, ut levis aura dies.

Hanc generi nostro inevitabilem sortem subiit haud ita pridem DN. JOHANN-FRIDERICH Steinhagen/

hagen / *Sonnenburgò Marchicus*, Juvenis genere, doctrinâ, virtute eximius, Studiosus Theologiæ indefessus. Prognatus is est Parentibus honestissimis. Patre quidem Amplissimo & Prudentissimo Viro DNO JOHANNE Steinhagen / *Potentiss. Elect. Brandenburg.* Aulæ Judice, ac Senatore Civitatis Zillenzens. Matre Lectissimâ Matronâ ELISABETHA Linderin. Hâc stirpe Anno seculi hujus LXVIII. 16. Februarii cum esset editus; Providis Parentibus id cordi fuit, ut originem suam redolens indoles optimis literis, & moribus quàm maturrimè, & rectissimè erudiretur. Et vero tam feliciter processit pueritiâ illa, ac adolescentiâ ad recta studia informatio, ut *Decimo octavo* ætatis suæ anno in *Academiam Viadrinam*, velut ad uberiorem quendam liberalis Doctrinæ mercatum mitteretur. Ibiq; omni animo, atq; opere in hoc incubuit ut cum literarum humaniorum, tum philosophiæ aut firmaret, aut jaceret ea fundamenta, quibus ad summa tendens niti posset. Et verò ingenii præstantis felicitate, & acerrimis illo dôcendi ardore, tum quâdam Virili in opere urgendo constantiâ, intra exiguum temporis spatium, eò est provectus, ut veluti planta generosior, uberrimum protinus fructum ostenderet. Præterlapsò anno, *Lipsiam*, illinc *Wittebergam* concessit, quas Academiâ Doctrinâ sibi profuturas, & Exemplis Theologorum judicabat. His igitur locorum, in quibus commoratus est, & Viros quos audivit, & vidit, occasionibus ad suum emolumentum commodè cum usus esset, putavit fore, ut ei non parùm accederet, si terras etiam remotiores inviseret, vultus, moresque peregriniores contempleretur, ut ex iis fructus exóticos domum referret. Hoc consilio

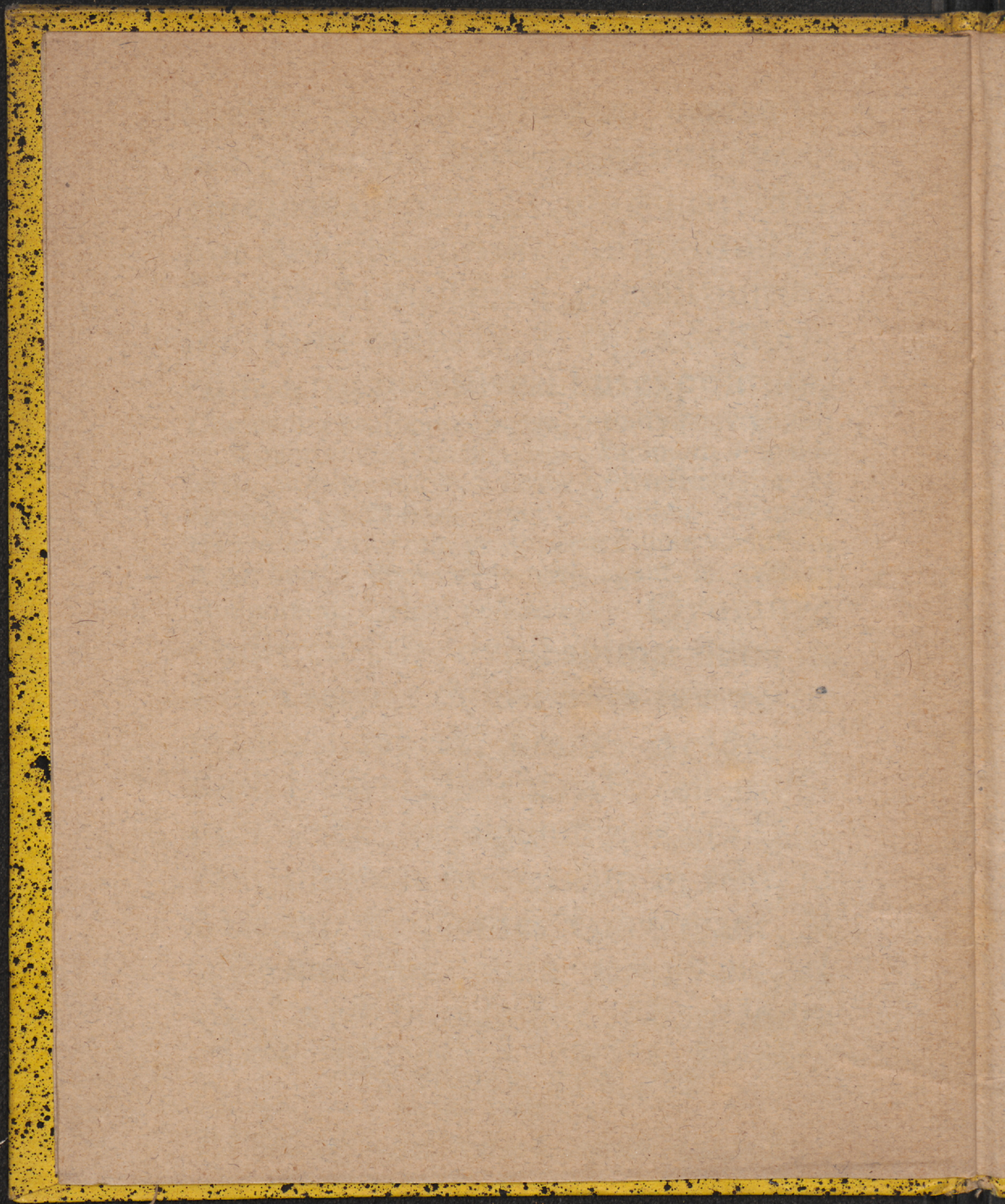
consilio in *Silesiam*, mox in *Daniam* Profectus est. Tandem
Mense Augusto, superioris anni XCIII. in nostram Aca-
demiã venit. Cum vero sumptus ad studiorum te-
lã pertexendam non suppetent, illiqve Religio
esset parentes gravare, occasionem eosdem, aliis inter-
viendo, sublevandi quæsit, Generos. Proli de *Eusben* eru-
diendæ mox præfectus est, cui muneri laudabiliter præ-
fuit. Ocium & luxum tanquam duas Adolescentiæ pestes
omni animo averfatus est, testibus illis, qui piè defunctũ
penitus noverunt, industriã autem, labore, ac vigiliis,
omniqve officio talem se gessit, ut ultra majorum
gloriam ad proprium quoddam decus adspirare, ac
eniti haut obscure præ se ferret. Et vero hõc, quem
instituerat, cursu pari animo progressus, & Famili-
am & Patriam suam ornare aliquando potuisset in-
signiter, ni illum vitæ ac Mortis arbiter Deus in ipso
ætatis flore, ac dum opus maximè fervet, ad vitæ exi-
tum evocasset; Enimvero ad V. Februarii currentis anni
Mensis diem vehemens illum horror invasit, quem inse-
cuta sunt ardor continuus, dolor capitis, languor
omnium membrorum, sitis ingens, noctes infomes.
Ad exitum vitæ se vocari sentiens parato animo ad de-
cretoriam illam horam se cœpit comparare, exposcit
cœlestem potionem sibi dari. Præbuit illam post re-
ligiosam peccatorum confessionem auditam *Divino-
rum Mysteriorum Dispensator*, & egressuram è
corporis vinculis animam hoc extremi itineris vi-
atico munivit. XII. tandem morbi dies, qui erat
XVI. Mensis dicti fatalis illi fuit, quò post divini
Nominis religiosam adorationem, & pium cum ad-
stantibus colloquium beatam animam cœlo undè ac-
ceperat reddidit, cum vixisset Annos, exactè XXIII.

Sum-

Sumam vitæ hujus bonam, beatamq;
mortē maturè consequi, nequit à sapi-
ente in malis haberi. Cum quicquid in
hoc ævo est futuri in quod spes nostra,
somnia illa vigilantium, præmittuntur,
incertum omne sit, & fallax & lubri-
cum, & tot adversis casibus expositum.
Gratulamur itaq; optimo juveni portum vitæ, receptum
tutissimum maturè ingressio. Parentum vero do-
lorem, ut pietas vincat, & beatæ resurrectionis, æter-
nitatisque sancta fides elidat, ex animo vovemus.
Gaudeant potius tam præstantem Filium educasse,
& per hunc, dum vivi in terris agunt, sui quâdam
jam portione Cælum possidere. Quumque
hodie corpus, quod animæ nunc in
Cœlis agentis domicilium fuit, terræ
mandari debeat, omnes Academiae
nostræ Cives Docentes Excellentissi-
mos, Discipulos fulgidissimos, ut ad ho-
ram primam hodiernam in templo
Mariano frequentes conveniant, &
iusta manibus debita persolvant, eâ
qua fas est humanitate, contendo.

DEUS NOS OMNES PARITER ET RE-
CTE VIVERE, ET BEATE
MORI DOCEAT.

P. P. Sub. Sigillo Rectoratus 2. Aprilis A. M. DCXCIV.

scant & crepent, omnes brevi expira-
guis intervallis ad spumantis aquæ a-
invicem succedentes, unde illud Diog
in eos, qui ex Olympicis reportatâ cor-
lascivirent gaudio *bullas naetos esse, & c*
bium abiit *πομφόλυξ ὁ ἄνθρωπος*. Ho-
floribus æquipararunt, unde Poeta qui
Conquerimur natura Parens quod gr

Tam brevis, ut cum se vix stitit.
Quam longa una dies, etas tam long

Et pubescentes prona senecta premi
Quam modo nascentem rutilus con

Hanc rediens serô vespere cernit.
Cum caducis arborum foliis, quæ cu

tentur in annos, modò citius, modo
que altero mense collabuntur Univer
illud simile, quò Pyrrhonem Academicum
lectatum scribit Diogenes Laertius.

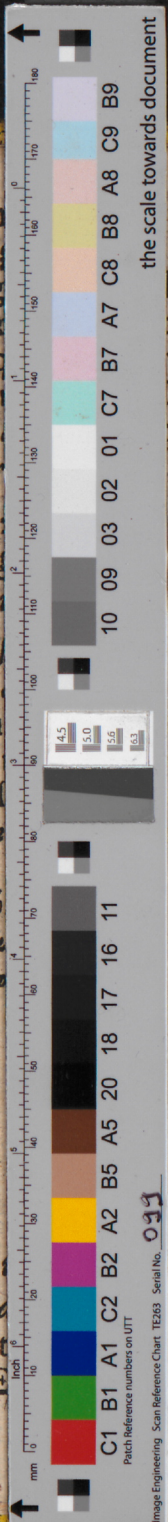
Ὅμηρος Φύλλων γενεὴ πύξ ἢ καὶ ἀνδρῶν
Φύλλα πὲρ μὲν ἀνεμῶ χαμαῖος χεῖε ἀ
Τηλεθῶσαι φύε, ἐαρεῶ δ' ἄπυγίγνετα

Cum volubili Rotæ, Lucernæ vento
que umbræ fumo, & somnio umbræ.

Rota sicut curulis
Properat volucris etas
Tennis jacebimusq;
Cinis ossibus solutis

Solvimur ut nebula surgens ut
Et nostri fugiunt, ut levis d

Hanc generi nostro inevitabilem fort
ita pridem DN. JOHANN-FRIDE

exi-
sibi
buit
iori
ver-
cum
quis

mu-
at-
meri
de-

em-

nus.
haud
teina
gen/